

MİYASE SERTBARUT
KIRMIZI KARTAL

2003
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

Resimleyen: Gül Sarı

 tudem

**2003 Tudem Edebiyat Ödülleri
Öykü Yarışması Birincilik Ödülü**

MİYASE SERTBARUT

KIRMIZI KARTAL

KIRMIZI KARTAL

© 2003, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut

RESİMLEYEN: Gül Sarı

EDİTÖR: Burhan Düzçay

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ağustos 2004

On Beşinci Baskı: Kasım 2019 (3000 adet)

(Gözden geçirilmiş baskıdır.)

(İlk on dört baskı toplam 43.000 adet)

ISBN: 978-605-285-288-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2003 Tudem Edebiyat Ödülleri
Öykü Yarışması Birincilik Ödülü

MİYASE SERTBARUT

KIRMIZI KARTAL

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları: *Ünsüz Youtuberın Günlüğü*, *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Emre ile Cemre (ilk okuma serisi)

Bir Dilek Tut (masal), **Akvaryumdaki Denizkızı** (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü), **Kırmızı Kartal** (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü), **Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk** (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü), **Saat Canavarı** (öykü)

Yuan Huan'ın Kulübesi (roman), **Sarı Maymun** (roman)

Kaçak Köpek Biber (roman), **Yalancı Portakal** (roman)

Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar (roman), **Sisin Sakladıkları** (roman)

Ortak Ruh (roman), **Buz Bebekler** (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman), **Kapiland'ın Karanlık Yüzü** (roman)

Kapiland'ın Kıyameti (roman), **Yılankale** (roman), **Kimsin Sen?** (roman)

Çöp Plaza (roman), **Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı,**

2 – Yasak Oyun, 3 - Yeniden Doğuş (roman)

Gerçekle Büyüme Düşlerle Yürümek (ilkgençlik romanı)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Bölümler

1. Bölüm
Yazar Olmak İstiyorum..... 7
2. Bölüm
Yazarların Kafası Karışık Olabilir 18
3. Bölüm
Yeni Arkadaşım Bir Pilot 25
4. Bölüm
Kaçış Planı 36
5. Bölüm
Uçacağım, Uçacağım, Gökyüzünde Kaybolacağım! 47
6. Bölüm
Hey! O Havadaki de Kim?..... 57

1. BÖLÜM

YAZAR OLMAK İSTİYORUM

Benim adım Evşen. Annem evimiz hep şen olsun diye bana bu adı vermiş. On yaşındayım, bir ablam bir de abim var. Ablamla iyi geçindiğimizi pek söyleyemem. İş paylaşımı yüzünden aramızda hep kavga çıkar. Abimle daha iyi anlaşıyoruz ama o da sürekli tarlada.

Tarla dedim de, biz bir bahçede yaşıyoruz. Aslında çiftlik demek daha çok hoşuma gitse de çiftlik gibi geniş olmadığı için öyle diyemem. Hem evimiz de, bir çiftlik evine benzemiyor. Bizimki sade bir köy evi, televizyonda gösterilen konaklar gibi değil.

Köyden de uzaktayız, kentten de. Yalnızca bir komşumuz var. Onlar da bizim gibi tarlayla, bahçeyle uğraşiyor. Benim yaşlarımda bir de kızları var, adı Nuran. Arada bir oynuyoruz onunla ama çok kafa dengi olduğumuzu söyleyemem. Bunun için, yani yalnızlıktan kurtulmak için radyo

dinliyorum. En çok da radyodaki *Çocuk Bahçesi* programını seviyorum. Fazla kitabım yok ama radyo tiyatrolarından çok şey öğreniyorum.

Karabaş var bir de, köpeğimiz. Onunla da iyi arkadaşız. Beni herkesten iyi anlıyor. Onunla konuşurken gözlerimin içine bakıyor, bazen başını sallayıp bana hak veriyor. Bir kez ablamla kavga edip Karabaş'a anlatırken ağlamıştım. O da elimi yüzümü yaladı; köpekler, işte böyle teselli ediyor insanı.

Bir gün yazar olmayı hayal ediyorum ama buna benden başka kimse inanmıyor. Ablam inanmadığı gibi, bir de alay ediyor. Sanırım bana yalnızca Karabaş inanıyor. Kendi kendime söz verdim, bir gün gerçekten yazar olduğumda hikâyelerimde Karabaş'a çok yer vereceğim. Anlatacağım bütün köpeklerin adını Karabaş koyabilirim. Hepsi de iyi ve sadık olacak. Hepsi de çocukların dostu olacak.

Okullar tatil olduğunda bana da çok iş düşüyor, hem evde hem bahçede. Hayvanları otlatmak bunların başında geliyor. Doğrusu ben de en çok bu işi seviyorum. Neden mi? Birkaç nedeni var bunun:

Birincisi hayal kurabiliyorsun. İnekler keyfince otlarken sen çayırlara uzanıp gökyüzündeki bulutları bir şeylere benzetirsin.

İkincisi Karabaş'la rahatça konuşabilirsin. Kimse seni duyup da bir köpekle konuştuğun için alay etmez.

Üçüncüsü radyo dinleyebilirsin. Radyo oyunlarını dinlerken birinin bana iş buyurması çok canımı sıkar; çünkü

dinlerken her şey hayalimde canlanır. Ama biri çıkıp da *Evşen şunu şöyle yap...* dedi mi, kurduğum hayal dağılır gider. Her şeyi yeniden canlandırdığımda ise radyodaki oyun çoktan bitmiştir.

O yaz bana yine hayvanları olatma görevi verilmişti. Canıma minnet, seve seve yaparım. Ablamın getir götür işlerinden de kurtulmuş olurum. Çobanlık bence dünyanın en güzel işlerinden biri. Annem ve babam öğretmen olmamı istiyor, ben istemiyorum. Öğretmenlik bana göre değil, bana hayal kurabileceğim bir iş gerekiyor, bu da ya çobanlık ya yazarlık... Şimdi size o yaz yaşadığım olayları anlatarak bir yazarlık denemesi yapacağım:

Bir sabah hayvanları otlığa götürmek için ahırdan çıkarmıştım. Onları çayıra doğru sürerken evimizin önündeki meraya iş makinelerinin girdiğini gördüm. Dev gibi makineler, gürültüyle çalışıyor. Toprağın üzerinde ne var ne yok canavar gibi küreyip götürüyorlar. Acaba ev mi yapacaklar? Ama neden köye değil de buraya? Ev yapılacaksa orada kim yaşayacak? Yanlarına gidip öğrenmeyi çok istedim ama inekler gürültüden korktukları için o tarafa süremedim. Bu durumda işin doğrusunu eve dönünce öğrenecektim.

Güneş biraz yükselince öğle molası için eve döndüm. Bizimkiler sıcak havalarda hayvanları گلgeye almamı istiyor.

Bu benim için de iyi, güneşte kavrulmaktan kurtuluyorum. Üstelik sabah gördüğüm makinelerin merada ne yaptıklarını bir an önce öğrenmeliyim.

İnekleri dut ağaçlarının gölgesindeki ağıla kapadım. Tullumbadan su çekip elimi yüzümü yıkadım. Sonra da mutfakta yemek pişiren annemle ablamın yanına koştum.

“Anne! Otlakta makineler var, neden gelmişler?”

Annem kızartma yapıyor, patlıcanların cızırtısından beni duymuyor.

“Anne, makineleri soruyorum!”

Sonunda başını kaldırıp bana baktı.

“Ne makinesi?”

“Otlakta sarı sarı, kocaman makineler...”

“Bilmiyorum kızım.” diyerek annem işine devam etti.

Ablam salata yapıyordu, sanki ona sormuşum gibi, “Okul yapacaklarmış.” dedi.

“Okul mu? Köyde okul var ya!”

Ablam tuhaf bir biçimde güldü.

“Hayır, öyle değil; senin gibiler için özel bir okul. Yazar olmak isteyen çocukları toplayıp kurs vereceklermiş.”

Benimle alay ettiğini sonunda anlamıştım.

“Eğer bir okul yapıyorlarsa senin gitmen daha doğru olur.”

“Öyle mi, niçin gidecekmişim o okula?” dedi ablam.

“Ben yazar olmak istemiyorum ki.”

“Yazarlık okulu değil, ne olmak istediğini bilmeyenler için bir okul yapıyorlarmış, bu yüzden senin gitmen gerek.”

Ablam o sırada küçük havanda sarımsak eziyordu. Havanın elinde, kovalamaya başladı beni.

Annem arkamızdan seslendi:

“Çocuklar, çocuklar yemeği yetiştiremeyeceğiz!”

Ablam işinin başına döndü. Ben de abimle babamı beklemeye başladım. Herhâlde onlar otlakta ne olacağını

biliyorlardır, diye düşünüyordum. İnsan birini bekleyince vakit geçmek bilmiyor. Biraz oyalanmak için televizyonu açtım. Çizgi film vardı ama ablam rahat bırakmıyor ki... Hemen çağırdı:

“Evşen, hadi masayı hazırla!”

Hep böyle yapar, ben ne zaman otursam bir iş buyurur. Kavgamız da zaten bu yüzden olur.

“Abla çizgi film izliyorum. Hem ben inekleri otlattım.”

Bu söylediklerim tabii onu ikna etmedi. Sesi bu kez daha yüksek çıktı:

“Çabuk kapat televizyonu, bize yardım et!”

Söylenerek kalktım yerimden. Anlaşılan bu evde rahat yüzü görmeyecektim. Bir an önce büyümeyi, büyüyüp de yüksekokullara gitmeyi öyle istiyordum ki... Ama buna daha çok zaman vardı.

Gönülsüzce masayı hazırlamaya başladım. Yaz aylarında masayı avludaki asmanın altına kurarız. Ben çok severim orada yemek yemeyi. Başımızın üzerinde üzümler salkım salkım olur. Üstelik bu asma yediveren, üzümü hiç eksik olmaz.

Tabakları, ekmekleri, ayran sürahisini, her şeyi yerleştirdim. Tam bu sırada abimle babam geldi. Onları görünce hemen koşup tulumbadan su çekmeye başladım ki bir an önce ellerini, yüzlerini yıkayıp aklımdaki sorulara cevap versinler. Bu gayretli hâlime ikisi de şaşırды. Babam elini yüzünü yıkarken abim olayı anlamaya çalıştı.

“Hayrola Evşen, sende bir tuhafılık var.”

MİYASE SERTBARUT

KIRMIZI KARTAL

Evşen...

Hayal kurmayı seven bir çocuk,
en büyük düşü yazar olmak.
Çiftliklerinin yanına havaalanı yapıp
tarım uçakları gelesi beri
ikinci bir hayali daha var:
Kırmızı Kartal'la uçmak...

Bu öyküyle, onu Kırmızı Kartal'la
uçuran Muzaffer amcasına verdiği sözü
yerine getiriyor.

ISBN: 978-605-285-288-0

www.tudem.com

    tudemyayingrubu